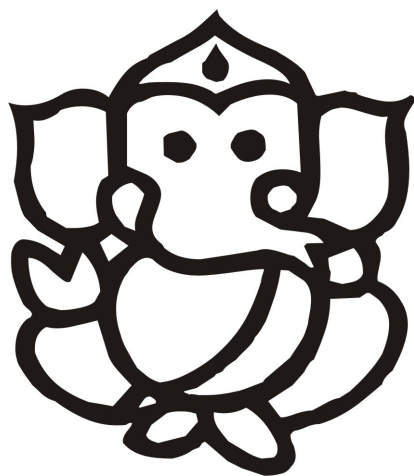

To sam ja, Ganeš!

Što sam ja, Ganeš!
Ne, nije šala niti igra riječima – ovo sam doista ja, Ganeš, glavom i surlom. Hoću reći, ovo ja pišem, to jest izgovaram, a netko drugi piše.

Odlučio sam obratiti vam se izravno, barem u nekim dijelovima ove knjige. Posrednici su ponekad potrebni, ali nekako osjećam da je došlo vrijeme da vi i ja popričamo malo izravnije. Do sada sam imao dobrog zapisničara – dobrog posrednika. Nisam nezadovoljan načinom na koji me je predstavio – štoviše, vrlo je vjeran i oslikava moju narav baš kakva jest. Međutim, mislio sam da bi i vama godilo malo promjene, malo izravne komunikacije. Što kažete? Zar nije pravo osvježanje čuti me u prvom licu?

Ma, naravno da jest! Mislim da ću jako uživati u ovom pothvatu – bila je to odlična zamisao. Na posljetku, ja bih, između ostalog, morao ispunjavati funkciju božanstva “pisanih pothvata”. To znači da su, po prirodi stvari, u mojoj nadležnosti sve vrste pisama, pjesama, novina, eseja i knjiga. I tko će onda bolje znati kako sve to ide, to s knjigama i pisanjem, od božanstva pisanih pothvata, to jest – mene!

Neće to biti prva knjiga koju sam napisao, iako ni jednu do sada nisam potpisao. Nije da ne bih, znate, ali radi se uglavnom o mnoštvu posla koji moram obavljati – usput se zabavljajući – pa mi je jednostavnije potaknuti ljude, takozvane pisce, na pisanje. Nadahnuće – tako se to zove. Pošaljem im nadahnuće, malo prošvrljam po njihovoj svijesti, promijenim ili dodam koju misao, a poneku i oduzmem, i oni onda krenu pisati. Vrlo su nadahnuti kad imaju posla sa mnom, znali to ili ne znali.

No, nije to jedini problem vezan uz pisanje knjige od strane jednog... mene. Ponekad se upletu i pravni problemi, znate. Posebice danas, u vašemu svijetu i vremenu. Recimo, da ja potpišem ovu knjigu, nastala bi zavrzlama oko mojeg postojanja, matičnog broja, autorskih prava i takvih stvari. Bolje je ne zaplitati se u to. Osim toga, lakše mi je kad sve to preuzme na sebe netko drugi, netko tko pripada ovome svijetu, poput našeg dragog...

Uzgred, da ne pomislite da podcjenjujem vrijednost zapisivanja nečijih misli! Daleko od toga. Na posljetku i sam sam to nekada radio, s jednom drugom knjigom. Hm, da vidimo... bit će da je prošlo najmanje tri, a možda i četiri tisuće godina... Ili čak i više? Ne znam točno sada, to jest mogao bih znati da se potrudim, ali ne da mi se sad izračunavati sve te kozmičke kalendare i sve to, a nije da je presudno važno... No, dakle, taj se čovjek zvao Vyasa, a trebalo je zapisati neke epove i priče. U to je vrijeme taj pothvat izgledao vrlo značajan. Danas je malo izgubio na važnosti, ali ipak, još se drži. Vyasa je bio prilično snažan mudrac. I tjelesno, naravno, ali mislio sam ponajprije na shvaćanje, znanje... Nije to bila obična knjiga, ta *Mahabharata*, trebalo ju je zapisati. Uh, kad se sjetim, dobio sam žuljeve na prstima jer se tada pisalo po palminom lišću, perom, koje je trebalo čvrsto stiskati... Ali, učinio sam to da bih Vyasi olakšao razmišljanje i sklapanje rečenica. Tada nije bilo računala i ovih tipkovnica po kojima A. sada pisucka dok ja izmišljam ove mudrolije... Ali, pretpostavljam da sve to i sami znate. Priznajem, malo sam se zabrlbljao... Gdje sam ono stao?

Hm, moram se ispričati zbog toga, a i zbog svih brbljarija koje će slijediti. Znate, tako vam je to sa mnom – volim pričati i ponekad se zanesem pa počnem na jednom mjestu, a završim na drugom. Vidite, tu će nam pomoći A. i njegova sustavnost. Dao sam mu ovlasti da me prekine i preoblikuje, ako je potrebno. Za sada to još nije učinio, samo me gleda ispod oka dok mu prsti lete preko crne tipkovnice. Mislim da će to upravo sada učiniti jer sam pretjerao. Da, da, evo ga, prestaje pisati...

* * *

Eto, riješena situacija. Jasno mi je, pričanje priča je jedno, a pisanje knjige drugo. Pa to sam i ja govorio Vyasi, kažem vam, upravo to isto! A sad sam se našao u sličnoj situaciji. Nije da uspoređujem te dvije knjige, daleko od toga. Sasvim drugo vrijeme je u pitanju i sasvim druga potreba vremena. Ipak, ima neke sličnosti u tome, barem u situaciji, pa zato to spominjem...

No dobro, dosta o tome. A. me opet gleda poprijeko. Moram se uozbiljiti i ovaj "pisani pothvat" provesti kako valja. Moram pretpostaviti da će ga, kad bude završen u obliku knjige, u ruke uzeti netko tko me uopće ne poznaje. A. mi je savjetovao da počnem iz početka, predstavljajući se upravo takvim ljudima. Međutim, primjećujem da će ovo čitati i oni drugi, dakle oni koji su čuli za mene ili me barem malčice poznaju. Što s takvima?

Nema veze, ustrajan je A., bolje da takvima malo ponoviš neke stvari nego one prve zbuniš.

Slažem se, to je doista bolje. Pa, onda, hajdemo ispočetka (i ukratko, dodaje A.)

Dakle, to sam ja, Ganeš, sin boga Šive i boginje Parvati. Šiva je prije nego je susreo Parvati bio asketa i isposnik, a nakon što ga je Parvati osvojila svojom upornošću (deset života ga je osvajala, kao što znaju oni koji su pročitali moje prethodne priče!) postali su nerazdvojni ljubavnici. Moj otac Šiva je božanstvo apsoluta, a majka Parvati zapravo utjelovljenje Majke Prirode. Moji roditelji predstavljaju cijeli svemir – njegovu osnovu i dva stupa na kojima počiva sve ostalo.

Šiva i Parvati su poznati po intenzivnoj, dugoj i strastvenoj seksualnoj aktivnosti. Ja sam, međutim, rođen po sili njihove namjere, a ne iz njihovih tijela, kako se sinovi obično rađaju i kako je, barem djelomično, rođen moj brat Skanda. Mada ni on nije došao na svijet onako kako dolaze ljudi, začece, trudnoća, rođenje i sve to, nego ga je Agni odnio do rijeke i tamo ga...

Ah, dobro, dobro, A. se opet buni. Brbljam, kaže... U redu je, tu ću vam priču ispričati naknadno. Za sada je važno

reći samo to da sam rođen kao odgovor na potrebu svemira za redom. Pravila, znate, uzroci i posljedice, sve to... Ako se ne bi znalo kakva je posljedica kojega djela, svijet bi bio u neredu. A tako je i bilo u početku. Stvari nisu bile baš jasno utvrđene. Znači, kad su moji božanski roditelji vodili ljubav s namjerom da riješe taj problem, postigli su stanje neviđene ekstaze. Njihove svijesti su se pretopile jedna u drugu i iz te svjetlosti sam nastao ja, Ganeš.

I to vam je jedina istina.

Naglašavam to jer ima i nekih drugih priča i pričica o momemu nastanku, poput one da me Parvati napravila iz sapuna i zaposlila me da joj čuvam vrata kupaonice dok se ona tušira. Kad se Šiva vratio kući, nije puno oklijevao nego mi je odsjekao glavu – što sam imao uopće raditi ispred kupaonice njegove žene? - ne znajući da sam mu, na neki način, sin. Pa je onda, kad je Parvati vriskala od užasa zbog moje smrti, izišao van i odsjekao glavu nekom slonu, prvom na kojeg je naišao, te mi ju nasadio na ljudsko tijelo.

Mislim, hajde priznajte, jeste li bilo kada čuli glupaviju priču od ove? Od sapuna – ja? Ma svašta! Izgleda da neki ljudi ne mogu podnijeti činjenicu da sam napravljen od svjetlosti pa su željeli umanjiti moju vrijednost. Jer inače, kakvo je objašnjenje za tako besmislenu priču? Pravu priču o gubitku ljudske glave i dobivanju slonovske vam je ispričao A. u prethodnoj knjizi – kaže mi da ju je nazvao *Slomljena kljova*. Sasvim primjereno i, moram priznati, vrlo točno! Tamo imate i opise svega što obično nosim sa sobom i što spada u arsenal mojih simbola. Recimo, tu je *paša* ili omča kojom hvatam odbjegle od “ispravnog” puta; *parašu* ili sjekira, simbol moje snage i nepogrješivosti. Nađe se i pokoja knjiga (da, osim što volim pisati, volim i čitati!), kao simbol znanja, a ima i mnogo kolača i druge slatke hrane koju obožavam. Kraj mene su uvijek i moja dva vjerna pratitelja: živa kobra koja mi je sapletena oko pojasa i štakor s dva imena, Mušika ili Kronča, bivši nebeski glazbenik koji je rajski svijet zamijenio za mnogo bolji položaj mojeg osobnog prijevoznog sredstva. Bez njih Ganeš ne bi bio Ganeš.

Hm, kad sad razmislim o tome, mogao bih se predstavljati nadugačko i naširoko! No, sadašnji trenutak i ovo mjesto

– nova knjiga! – ukazuju na potrebu da mnoge stvari o meni preskočimo. Neću vam ponovno pričati ono što već znate. Ako pak ne znate, ispričao vam je A., pa se potrudite i to pročitajte. Kao božanstvo pisanih pothvata moram se založiti za te knjige i preporučiti vam dobro i zanimljivo štivo koje, između ostalog, govori i o meni.

A ovaj trenutak i rijetku situaciju ću iskoristiti kako valja i progovoriti o sebi onako kako se sam doživljavam. Jer, jedno je kad netko drugi priča priče o vama, a sasvim drugo ako to učinite vi sami.

No, to nas dovodi do jednog velikog problema. On nije nerješiv, ali ga moram spomenuti jer biste inače mogli dobiti pogrješan dojam o meni. Naime, ovo jesam ja, Ganeš, ali nisam baš potpun. To jest, jesam potpun, ali ne onakav kakav bih bio da ste vi drukčiji.

Razumijete li?

Da, tako sam i mislio. Teško je to razumjeti. Međutim, moram se malo oko toga potruditi, a potrudite se i vi, molim vas. U zajedničkom je interesu da se razumijemo, koliko god je to moguće.

Dakle, vidite, vaša vas ljudska osjetila ograničavaju na nekoliko dimenzija postojanja. Vi znate da oko vas postoje i druge stvarnosti, neke od njih materijalne iako čak ni njih ne vidite ili ne osjećate. Primjerice, ne vidite zračenje s onu stranu crvenog ili ljubičastog spektra, a ono je ipak ovdje. Isto vrijedi i za mnoge druge pojave u materijalnom svemiru. Ako tome dodate i duhovne svemire i dimenzije, dobit ćete mnogostruku stvarnost koja trenutno NIJE dostupna vašim osjetilima. Vidite, ja kao potpuni Ganeš živim u tim, vama nedostupnim, stvarnostima. To znači da u ovoj stvarnosti, pa čak i u obliku knjige, ne mogu biti dostupan u potpunosti tako dugo dok se vi ne promijenite i vaš doživljaj stvarnosti ne obuhvati ono što sada nije obuhvaćeno.

Razumijete li sad?

U redu onda. Drago mi je ako je tako! Ali, sada želim da na trenutak zamislite moju situaciju u kontaktu s ljudima. Ovdje sam, a oni me ne vide, ili me vide samo djelomično!

Kako biste se vi osjećali da ljudi oko vas vide samo vaše stopalo, ali ništa drugo osim toga? I da vas prosuđuju samo i isključivo na osnovi onog što vide, a to znači na osnovi stopala?

Ah, znate, koliko god nekome izgledalo da je super biti Ganeš ili netko Ganešu sličan, ponekad je to doista naporno! Iskreno, to je razlog zašto me često nema, odnosno zašto se ne pokazujem svima. Na posljetku, znate li što ljudi uglavnom čine kad im se pokažem? Više-manje odmah upadnu u neko religijsko raspoloženje i počnu zazivati i moliti. Njihove reakcije su tako predvidljive i dozlaboga dosadne!

Znači, ako znam da će reakcija biti takva, radije šutim i pronalazim zabavu na nekom drugom mjestu. No, stvar je u tome da ne mogu zanemariti svoju zadaću, odnosno ako ćemo pošteno – svoje *zadace*, u množini, pa jednostavno moram biti ovdje, s ljudima.

Međutim, sve što činim tek je malen dio moje stvarne pojavnosti. Možete li zamisliti kako se ja osjećam zbog toga? Razlomljen, djelomičan, nepotpun, slomljen, okrnjen, onesposobljen, neuvjerljiv, slabašan... Da, da, možda vam je neobično čuti takve riječi od jednoga Ganeša, ali upravo je tako!

I, možete li zamisliti kakva je sreća nekome poput mene doživjeti da ga netko od ljudi prepozna i doista *doživi*? To vam je, na žalost, ravno dobitku na lutriji! Ali je zato takav i osjećaj sreće kad se to ipak konačno dogodi.

Moj dragi A. je stoga u meni izazvao takav osjećaj sreće. Iako sada blago crveni kad mora zapisivati ove riječi, mislim da mu je ipak drago to čuti iz mojih usta. Vratit ću se kasnije na njega i reći nešto o našem odnosu. Na posljetku, priče koje sam njemu ispričao sada će doći i do vas, a i samo moje pojavljivanje na ovom mjestu uvelike je potaknuto njegovom misijom.

Koliko znam, moji se likovi, kipovi i imena pojavljuju posvuda po svijetu. Poznat sam kao božanstvo koje donosi sreću i podršku. Osim što sam pjesnik, plesač i umjetnik, očigledno sam i onaj koji donosi bogatstvo te uklanja

prepreke na putu bilo kojeg ostvarenja. Ma, tko me ne bi poželio na svojoj strani!

Mole mi se posvuda, iako sam već jednom, čini mi se, objasnio kako te molitve ništa ne znače meni iako znače nešto njima, onima koji mole. Ponekad nešto i učinim za nekoga, ali većina stvari se ionako događa sama po sebi, po sili zakona koji upravljaju svemirom. Ipak, kao i svako svjesno stvorenje, i ja sam željan društva, a posebice zabave i igara koje iz tog društva proističu. A kako će se to dogoditi ako nema komunikacije između mene i vas?

Zbog toga je, vidite, i meni u interesu da budete spremni za mene i da proširite svoj opseg zapažanja, tako da u njega može stati više od mene.

Dozvolite mi stoga par naputaka o tome kako to učiniti. Ne želim da mi se molite. Taj postupak možda u vama stvara utjehu ili dojam da ste nešto učinili. Možda u vama budi nadu, ali zapravo ukazuje na vašu slabost. Ja nisam onaj koji će vam pomoći u nevolji samo zato jer ste se vi u njoj našli i poželjeli me pozvati! Kud bih došao da odgovaram na sve takve pozive! To nitko ne čini, baš ni jedno božanstvo. Između ostalog, to ne činimo zato jer želimo da sami izrastete iz pelena u kojima se nalazite i naučite sami brisati svoju...

Prekinuo me. Rekao je da će napisati točno toliko koliko je napisao, ali da dalje neće jer nije pristojno. Ne znam što u tome nije pristojno? Na posljetku, zar odrastao čovjek ne brine o čistoći svoga tijela i ne uklanja posljedice svoje probave? No, dobro, ako A. tako kaže – a kaže da je malo grubo - nećemo na taj način. Ali, ipak vam se stvar svodi na to – morate postati samostalni. Tek tada možemo govoriti o suradnji, pa i o pomoći.

Dakle, umjesto da moljakate, počnite se ponašati onako kako valja prema nekome poput mene! Ja vam mogu biti prijatelj, vodič, suradnik, pa čak i ljubavnik. Ali, neću biti ništa od toga ako vi barem malo niste jednaki prema meni. Također, na vama je da prvi pokažete to što osjećate, a ja ću vam, vjerujte mi, te osjećaje vratiti stotruko uvećane!

Ako bih na najjednostavniji način opisao put do mene, rekao bih da on vodi preko mojih roditelja, Šive i Parvati. Njih morate doista voljeti, a vi i ja ćemo se onda već nekako naći.

Ali, nemojte molim vas sada na njih prenijeti potrebu za moljakanjem! Evo, kako vam stvari stoje: morate voljeti Šivu, apsolutni transcendentalni bitak. Kako ćete ga voljeti ako ga ne poznajete? Znači, najprije ga upoznajte! Svakoga dana neko vrijeme provedite s njim. Meditirajte! Naš A. ovdje ima dobru metodu koju je, između ostalog, naučio, odnosno usavršio kod mene.

Zatim, morate voljeti i Parvati. Ona je Majka Priroda i sve raznolikosti koje u njoj postoje. Dakle, volite život! Budite zaljubljeni u njega, cijenite ga, čuvajte i uživajte u njemu. Uživajte i u tijelu, hrani, ljubavi... u svemu što je dio prirode. Kad ćete tako voljeti moju Majku, ja ću biti privučen k vama poput leptira k svjetlu!

To su, eto, osnovne stvari. Ima još toga, ali o tome ćemo više u pričama koje slijede.

Prije toga bih ipak volio reći nešto o svojim kipovima i slikama. Vidite, tu je stvar malo složenija. S jedne strane, ne volim kad me ljudi "obožavaju" na takav način. Previše lako skliznu u onu vrstu religijskoga zanosa koju sam vam opisao i koju zapravo prezirem. Nije toliko važno što ju ja ne volim, koliko je važno da takve stvari doslovce sprječavaju širenje svijesti, pa tako sprječavaju i mene da s tim ljudima uspostavljam neki kontakt.

Znači, ako mislite obožavati moj kip na klasičan način, bolje nemojte. Radije me pustite na miru.

Ali, uzmimo, primjerice, da pravilno shvatite moju narav te da imate dobar odnos prema mojim roditeljima, onda je moj kip ili slika mjesto unutar ovog materijalnog svemira u kojem se ja mnogo lakše pojavljujem nego na drugim mjestima!

Shvaćate li? Materijalni predmeti u mojem obliku ili oni koji govore o meni pogodno su sredstvo mogega pojavljivanja u ovome svijetu. Doslovce, mogu se bilo kada pojaviti unutar

bilo kojeg od njih. Zapravo, mogu biti na mnogo mjesta istodobno, komunicirajući s mnogim ljudima, upravo preko takvih predmeta. Ti su kipovi zapravo... kako biste vi danas rekli, *portali* kroz koje ja dolazim k vama. Ali, portal mora iza sebe imati neku inteligenciju i mnogo energije. Ako toga nema, portal je mrtav i ništa se kroz njega ne može saznati.

Obožavanje mojega kipa bez takve inteligencije je poput off-line obožavanja neke vaše internetske stranice (A. mi je objasnio što je to), a da uopće niste spojeni na mrežu. I još mnogo gore od toga – ovo je samo blijeda analogija koju ćete, nadam se, razumjeti.

I to me dovodi do ove knjige.

Vidite, mogu ja izgledati kao da se zabavljam cijelo vrijeme i kao da sam sve samo ne ozbiljan, ali želio sam izravnu komunikaciju s vama i to na ovaj način upravo stoga što će se tako stvoriti jedan od najsnažnijih “portala” za našu međusobnu komunikaciju!

Budući da sam u vašem svijetu samo djelomičan – takav jedino mogu biti zbog vas i onoga što ste u ovom trenutku sposobni doživjeti – dijelove knjige, neke priče i, posebno važno, različite točke gledišta prepustit ću mojem dosadašnjem “zapisničaru”. Na taj način ćemo se naći u prijelaznom području – u svijetu koji je malo moj, a malo vaš. Ako sve učinimo kako valja, pripremit ćemo teren za sljedeći korak: za ulazak u svemir gdje sam ja, Ganeš, doista prisutan glavom i surlom!

Na neki način, ova će knjiga imati snagu stotina i stotina mojih “oživljenih” kipova! Naravno, od vas ovisi hoće li se to doista dogoditi ili ne, ali eto, ja ću svoje napraviti. Štoviše, kao što vidite – upravo to činim!

I A. se prihvatio ozbiljno svojega posla tako da preostaje samo vaša dobra volja...

Gledajući sad kako on marljivo zapisuje moje riječi, moram konačno progovoriti nešto i o njemu. Posrednik i zapisničar – tako sam ga nazivao u dosadašnjem tijeku ovog

mog "izlaganja". On je, koliko vidim, sasvim zadovoljan s tim "titulama". Ipak, kao što i sami znate, sasvim je moguće da tu ima i nešto više...

Uzgred, znam kako mu je ime u vašem svijetu. Znam i da ga je odabrao nakon što je u sebi osjetio znakove prisjećanja. No, ipak sam ustrajao na tome da ga u ovoj prigodi zovem prema njegovoj trenutnoj ulozi ili samo jednim glasom: A. Imena su, znate, nositelji značenja. Čak je i u vašemu svijetu tako, a u mojemu je još i više. Štoviše, tamo gdje ja obitavam, ime *jest* značenje!

Izgovoriti nečije pravo ime, znači opisati ga, ukazati na njegovu bit. A opet, tijekom života i ljudi i bogovi preuzimaju razne uloge. Svaka od tih uloga zahtijeva drukčiju osobnost ili barem drukčije značajke osobnosti. Stoga, svaka od tih uloga zapravo zahtijeva drukčije ime!

Budući da nose razne uloge, božanstva imaju često mnogobrojna imena. Pa i meni su tako pripisali stotine raznih naziva. Neke od njih sam sam odabrao, neki su mi se sami "prilijepili" zbog raznih dogodovština u kojima sam sudjelovao, a neke sam dobio od drugih božanstava, obično kad bi u meni prepoznali nešto posebno, nešto vrijedno isticanja.

Ipak, kao što sam vam napomenuo, u mojem svemiru ime nije samo zvuk koji opisuje – ime je i zvuk koji u svom *obliku* sadrži onog ili ono na što se odnosi! Znam, sve je to pomalo teško shvatiti jer, priznajem, nije lako ni opisati. Vratit ću se na svoja imena u jednoj od priča i opisati vam neka od njih, barem onih najvažnijih osam. Tada ćete bolje razumjeti što želim reći.

Za sada ću samo dodati da netko tko ima mnogo imena i uistinu živi svako od njih, zapravo ima i mnogo osobnosti! Svako ime zahtijeva drukčiju ulogu, drukčije ponašanje i sasvim određene sposobnosti. Često su te razlike toliko velike da se s pravom može reći kako se radi o različitim životima.

I eto nas opet na skliskom terenu. Međutim, ako se nadate da ćete me jednom doista upoznati, morat ćete se

odsklizati preko njega! Mnogo imena, mnogo osobnosti – to je sasvim u redu s duhovnog stajališta, ali je zbunjujuće sa stajališta komunikacije. I tu se krije razlog zbog kojeg je potrebno hodati korak po korak, vrlo oprezno. Najprije nam je bio potreban posrednik – netko tko će vidjeti umjesto vas, a zatim vam to ispričati. Nakon toga se pojavljujem ja, osobno (ili jednom svojom osobnošću) i ostvarujemo mnogo izravniju komunikaciju. I konačni, završni korak će biti naš susret, a to znači otvaranje vaših osjetila, uma i srca stvarnosti iz koje dolazim.

Uzged, jeste li primijetili kako moje rečenice polako postaju sve ozbiljnije i ozbiljnije? To je namjerno!

A. je, dakle, do sada bio naš posrednik. Svoj je posao otpočeo odmah nakon početka naših susreta. Koliko znam, napisao je nekoliko knjiga u kojima ja igram važne ili čak glavne uloge. Posljednja, *Slomljena kljova*, napisana je zato što sam ja to izravno od njega zatražio. Mnogo sam mu toga ispričao tijekom godina, a to nije bilo samo za njegove uši. Došlo je vrijeme da i vi čujete barem dio toga. Veliki dio, ako smijem dodati.

U ovoj knjizi ćemo podijeliti uloge. Uglavnom ću za govornicom biti ja, a njemu ću prepustiti komentare svake priče. Čini mi se da ćete tako lakše shvatiti neke vidove onoga o čemu ću vam pričati. Ako sve bude u redu, upoznat ćete me bolje nego ranije i pripremiti se za trenutak kad ću i bez posredništva knjige stati pred vas i reći: “To sam ja, Ganeš, glavom i surlom!”

A što se tiče njega...evo, prošlo je sada već gotovo petnaest ljudskih godina otkako se posjećujemo. Njegova misija i naš odnos u okviru toga još nije završen. Ova knjiga ima mnogo veze s tim. Primjerice, jedna od glavnih priča koju ću vam ispričati objašnjava duboke tajne odnosa učenika i učitelja. Evo, već sada vam kažem, iako to kasnije neću ponavljati izravno, ta priča ima i te kako mnogo veze s odgovorom na pitanje što A. radi ovdje i što ja radim s njim. Dakle, ova knjiga otvara mnoga vrata i ispunjava više zadaća.

Uh, da, moram vam ispričati o raspravi koju smo imali kad smo planirali ovu knjigu! Iskreno, bila je to malo žučnija rasprava! Naime, predložio sam mu da jednostavno uđem u njegovo tijelo, preuzmem nadzor nad pisanjem, pa da svoje dijelove njegovim prstima otipkam u računalo. Bilo bi to svakako brže i djelotvornije od ovog što sada radimo.

Međutim, A. nije htio ni čuti za takvo što! Rekao je da ne podržava nikakvo “opsjedanje” te da takvu knjigu neće predstaviti nikome. Pokušao sam ga uvjeriti da ako se radi o opsjednutosti, on već jest opsjednut sa mnom!

Nije nasjeo na taj trik. Zatim sam ga optužio da želi zadržati kontrolu nad samim sobom i da nema dovoljno povjerenja u mene, pa mi se odmah otvorio i rekao neka uđem u njega i činim što želim, ali da neće objaviti takvu knjigu. I kad već nisam znao što da radim, objasnio mi je da je mnogo bolje da sudjeluje u procesu njezinog nastanka savjetima i dogovornim ispravkama, baš kao što sam to ja nekada radio s Vyasom. E, to je već bilo uvjerljivo!

I tako, sada eto sjedim na njegovom plavom kauču, jedem naranče i banane, te pričam i pričam dok on marljivo zapisuje. Ludo se zabavljamo!

Aha, još da kažem da će ova knjiga biti ispunjena pričama koje sam mu već jednom ispričao, baš kao što je to slučaj s prethodnom, *Slomljenom kljovom*. Naravno, sada ću ja mnogim pričama dodati svoj “okus”. Zajedno smo odlučili da ovdje ispričamo priče koje još nikada nisu ugledale svjetlo dana, dakle zajamčeno ih niste čuli u ovakvom obliku. Također, a to je isto zasluga A-a, neke od njih će biti novijega datuma. Istina je, vrijeme nije stalo prije nekoliko tisuća godina. I za mene i za sva božanstva posao nije završen. Ima stvari koje se događaju i dandanas; a ima i onoga što se još nije dogodilo. Ovdje, u vašem svemiru, vrijeme i dalje teče, a istina se uvijek može izraziti na nove načine. Božanska drama nikad ne završava. Štoviše, kako vrijeme prolazi, ona postaje sve zanimljivija i zanimljivija!

I kad smo već kod našeg posrednika i zapisničara, prva priča je vezana uz naš susret. Nakon nje ćemo se

vratiti natrag u zanimljivi svijet bogova, demona, nagasa, gandharva, apsara, jogina, sidhasa i drugih stvorenja iz ovih i mnogobrojnih drugih dimenzija.

Uživajte!

Udarac surlom u glavu

Mislim da vam je Ganeš sve objasnio, barem što se tiče uvoda. Njegovu bol kao “djelomičnog” vjerojatno ne mogu ni zamisliti. Složenost njegovog postojanja daleko nadilazi ljudski um. Ali, vjerojatno je mogu, barem izdaleka, usporediti sa situacijom u kojoj se često nalazim – osjećam i doživljavam daleko više detalja nego većina ljudi oko mene. Ako se i vama to događa, onda znate kako je to. Niste shvaćeni i vrlo je malo ljudi s kojima možete podijeliti svoja iskustva, porazgovarati, pronaći razumijevanje... Vaš svijet je jednostavno drukčiji od njihovog. Na žalost, u manjini ste.

S nekima od ljudi oko sebe uopće ne možete podijeliti ništa. Njihova je stvarnost toliko sužena da možete samo glumiti kako hodate po uskoj traci za njih prihvatljivog, očajnički se trudeći da ne prijedete neku nevidljivu granicu i ne učinite nešto čime ćete ih povrijediti ili izazvati bijes, ljubomoru, čuđenje... Ali, koliko god se trudili, uzalud vam je. Ljudi imaju nos za one koji su drukčiji. Nanjuše vas izdaleka i nekako znaju da ne pripadate u isti koš s njima. Cijene što se trudite, ali uzalud, jednostavno ne pripadate njihovom stadu...

S jedne strane Ganešu je vjerojatno još teže kad se nađe među nama, ljudima – njega nitko ne razumije u potpunosti! Ali, s druge strane mu je daleko lakše – što sam mu i rekao jednom prigodom: “Ali ti ni ne moraš biti ovdje, među nama! Ja, s druge strane moram...”

Naravno, obrisao me kao što bi krpom uklonio lokvicu vode s kuhinjskog poda. “I ti i ja smo tako odlučili, čovječe. Nema previše razlike. Radije šuti, radi i nemoj se žaliti.”

Eto, toliko o tome. Ipak, kao i njemu, i meni ponekad pobjegne koja čeznutljiva misao o svijetu koji vas bolje razumije... U međuvremenu, radim i uglavnom se, baš kao i on, ne žalim. I jako

se, jako – baš poput njega – veselim kad nađem nekog s kim mogu podijeliti barem dio svoga svijeta.

Moram komentirati onu “raspravu” koju smo imali glede načina na koji će ove priče biti ispisane. Istina je sve što je rekao – doista sam ga odbio kad je predložio neku vrstu “obuzimanja” ne bi li cijeli proces bio djelotvorniji. Također je istina da to odbijanje nije bilo zbog toga što bih se plašio prepuštanja. To sam mu, na poslijetku i dokazao – mogao je uzeti sve što je moje, i duh i tijelo i um i osjećaje, kad god je htio. Međutim, ono što vam nije rekao, a u što sam ja savršeno siguran, jest da je taj prijedlog zapravo predstavljao test. Ili prigodu za pouku – kako meni tako i vama.

U današnjem svijetu, u takozvanom “duhovnom” okruženju mnogo je raznih tekstova nastalih “kanaliziranjem” (chanellingom – udomaćio se engleski naziv). Radi se o vrlo opasnom postupku kojem se, na žalost, izlažu mnogobrojni nespremni ljudi. U većini slučajeva riječ je o psihološkoj pojavi tijekom koje govorimo ili pišemo ono što nosimo u podsvijesti ili jednostavno nismo u stanju izreći u uobičajenim okolnostima. Glasu koji govori dajemo određeno ime i proglašavamo ga izvorom informacija, iako je taj izvor zapravo u nama.

To je najmanji problem kod “kanaliziranja”. Onaj puno veći problem je stvarni kontakt s duhovnim entitetima koji nisu sposobni materijalizirati se, odnosno uspostaviti izravan kontakt s potpunom stvarnošću. Ustupanje svog materijalnog tijela takvima je iznimno upitan postupak. Većina ljudi koji to danas rade, nisu ni izdaleka spremni za takvo što. Dugoročno gledano, rezultat toga može biti samo bolest i dezintegracija, usprkos prividno lijepim riječima koje tako nastanu.

Uglavnom, Ganeš se namjerno igrao sa mnom nudeći mi takav postupak. Prvo, da je to htio mogao je to učiniti bilo kad – moj pristanak je imao odavno. Već sama ta činjenica je u meni stvorila jasnu predodžbu o tome da se radi o namjernom testu.

Drugo, kao što je i sam rekao, točke gledišta su bitne – korekcija, drukčije mišljenje, prilagodba situaciji, objašnjenja... svega toga ne bi bilo da progovori on sam. Zapravo, ako ste ga dobro razumjeli, onda znate da je sve ovo samo priprema za trenutak kad više neće biti potrebna ni knjiga, ni kip ili slika, pa tako ni ikakav posrednik ili objašnjenje.

I treće, svojim je poticanjem “rasprave” o tome meni dao prigodu da vam objasnim neke vrlo bitne stvari o nastajanju ove, kao i prethodnih knjiga. Dakle, moj kontakt s Ganešom nije kanaliziranje, već kontakt. Točka. On ne treba moje tijelo da bi pisao, niti moj glas da bi njime govorio. Ako me zbog bilo čega “treba” onda je to da pokaže drugima kako se to može učiniti.

Istina, ne pozdravljam ga na ulici kao što bih pozdravio susjeda – naši su susreti ipak rijetkost. I neobični su i teško objašnjivi. Pripadaju u područje koje jednako oplakuje obale materijalnoga kao i duhovnoga svijeta. Oni su subjektivni baš kao i objektivni. Zapravo, oni pripadaju određenom stanju svijesti, a izvan njega se moraju prilagoditi i pretvoriti u priču.

Možda bi u tom smislu bilo dobro da vam ukratko opišem kako je, u našem ljudskom vremenu, nastajala ova knjiga. Prve dvije priče, odnosno bolje rečeno prva dva poglavlja (*To sam ja, Ganeš!* i *Pitajte ga, pitajte ga!*) dogodile su se, ako se dobro sjećam, negdje u ranu jesen 2008. godine. Mogli bi ih svrstati u kategoriju vizija, budući da ne vjerujem da bi netko drugi vidio Ganeša kako sjedi u mojoj sobi na plavom kauču! Možda i nisam u pravu, ali tako mi se čini. Za njega treba imati oko, a to oko vam opet može dati samo on.

Nakon toga je slijedilo razdoblje tišine nastalo uglavnom zbog mojih poslova. Nije, dakle, Ganeš bio taj koji je odredio kad ćemo i gdje nastaviti s poslom. Više je to bilo nalik na dogovor prijatelja ili suradnika. Nisam doslovno rekao: “Čuj stari, sljedećih mjeseci imam mnogo obveza, moram završiti nekoliko važnih projekata... Javim ti se kad budem mogao, pa ako i ti možeš, nastavljamo...”, ali kao i da jesam, jer je upravo tako bilo!

Svoje “važne” projekte završavao sam tijekom zime i proljeća 2009. i tek negdje u sedmom mjesecu sam bio spreman za njega. No, tada se dogodilo da njega neko vrijeme nije bilo. Zašto je to tako, ne bih znao reći. Objašnjenje je, ako ga ima, zasigurno potpuno *ganešovsko*. Njemu vrijeme ništa ne znači, to mi je pokazao i jasno rekao nekoliko puta. No, iz nekih neobičnih razloga za koje samo mogu nagađati da su povezani s mojim doživljajem protoka vremena, postoje trenuci i razdoblja kad mi nije dostupan jer je negdje “zauzet”.

I tako sam, u trenutku kad sam mislio da sam spreman, mogao samo čekati i mentalno se pripremati za nastavak. Ta se “priprema” između ostalog sastojala i od sređivanja prethodnih bilježaka, razmišljanja o Ganešu i njegovim pričama i zapravo sasvim uobičajenom i svakodnevnom pripremanju terena za uranjanje u njegov svijet. Tako bi radio svaki pisac koji nešto želi napisati pa čeka nadahnuće.

Međutim, na nekoj unutarnjoj razini, onoj na kojoj živi Ganeš, zapravo sam mu kucao na vrata. Desetak dana nije odgovarao i stoga se nije događalo ništa. *Što bi bilo kad bih imao samo tih deset dana*, pomislio sam, *a ne dva mjeseca koja sam odvojio samo za njega?* Odgovora nije bilo, ali pretpostavljam da je upravo u tome i bila stvar. Vrijeme u Ganešovom svijetu ne znači mnogo. U jednoj sekundi možeš proživjeti cijele živote, pa kakve onda ima veze što nekoga čekaš deset dana? Na posljetku, situacija se može sagledati i iz drugog ugla: on je mene čekao deset mjeseci!

Očigledno se njegova pouka sastojala upravo u tome jer mi je nakon sljedećih sedam dana zorno prikazao što znači jedna sekunda.

Moje “kucanje na vrata” se svakim novim danom pojačavalo. Na kraju sam znao da više ne kucam nego stojim pod njegovim prozorom i glasno ga dozivam. “Pa gdje si više, hajde barem se javi!”

U nekom trenutku, točnije, s mojeg trenutnog stajališta upravo jutros dok sam još bio u krevetu, u onom bunovnom stanju između sna i jave, vidio sam kako se vrata na koja sam kucao otvaraju. Točnije, odškrinula su se, ali kroz njih nije nitko izišao.

Nije to bio san u punom smislu riječi jer sam jasno čuo jutarnji ptičji pjev kroz otvorena vrata terase. Ipak, jednim svojim dijelom sam bio tamo, ispred tih poluotvorenih vrata. Krenuo sam prema njima znajući da upravo proživljavam neku vrstu susreta s njim. Kako bi drukčije moglo i biti kad sam se toliko usmjerio i otvorio prema njemu? Valjda mi se konačno odlučio javiti. Ili sam bio dosadno glasan pa me se želi riješiti...

Uglavnom, približivši se vratima, nisam ih otvorio, već sam, slijedeći neki unutarnji poriv, samo gurnuo glavu kroz otvor između njih i do vratka, želeći zaviriti unutra i dozvati Ganeša.

Međutim, nisam to stigao učiniti. Ugledao sam ga, doduše, kutkom oka, kao u magli. Ako se dobro sjećam, u tom jednom trenutku prije udarca imao je na licu izraz dječaka koji je pripremio uspješnu zamku za svog prijatelja u igri. Vragolast osmjeh, stisnute usne i zubi, podignute obrve, sjajno čelo iz kojeg isijava radost i... surla koja vitla kroz zrak!

Opalio me po glavi takvom silinom da sam vidio svjetlost prvotnog praska u središtu hipotalamusa! Da nije bilo toliko iznenadno i trenutno, zakleo bih se da je eksplozija zahvatila cijelu moždinu i izišla van tamo dolje, u dnu kralježnice, gdje obično smještaju prvu čakru. Nemam blagog pojma što se zapravo dogodilo, ali iznenađa sam se našao u sjedećem položaju na svom krevetu, potpuno budan, potpuno u ovome svijetu. Krevet se još malo tresao ispod mene jer sam od udarca i snage buđenja vjerojatno poskočio u zrak.

Počeo sam rukama pipati glavu jer ju nisam osjećao, dok su mi se osjetila polako privikavala na blagu jutarnju svjetlost koja je dolazila izvana. U usporedbi s onim što je upravo eksplodiralo u meni, bilo je to poput buđenja u mrkloj tami.

S postupnim uključivanjem osjetila u vanjski svijet navrle su i misli. Odmah mi je bilo jasno što se dogodilo jer te misli nisu bile obične. Bilo je to sjećanje... na ono što se zbililo u jednom jedinom djeliću sekunde, u trenutku ganešovskog udarca surlom u glavu!

Inače ponekad imam problem s pretjeranim neuronskim izbojima, kako ih od milja zovem. Previše ideja, zamisli, projekata, želja... Ali, to što mi se inače događa nije ništa u usporedbi s ovim što se dogodilo sada! Umom mi je prolazilo milijun blještavih munja. Svaka misao je bila svjetlost i svaku sam mogao pratiti od njezinog izvora, pa sve dalje, u smjeru u kojem je nestajala nevjerojatnom brzinom.

Jednim jedinim udarcem Ganeš je sazeo vrijeme u kojem su se našle priče... jedna, dvije, tri... Ne, ne mogu sve pratiti. Moram zaustaviti kretanje uma i pohraniti sve u sjećanje. Kasnije, za dan, dva, ili vjerojatnije tjedan ili dva, vratit ću se natrag do tog svjetla i istražiti što sam sve dobio u trenutku objesnog, dječje proračunatog, čak pomalo osetoljubivog udarca surlom.

“Evo ti sad”, kao da je rekao, “pa se nosi s tim kako znaš i umiješ. Ja idem drugim poslom, a ti dovrši započeto. Imaš dovoljno neuronskih izboja da ti potraje mjesecima. Kad završiš, javi se.”

Imali smo zajednički posao, barem je tako izgledalo na početku. Ja sam bio taj koji je odugovlačio, nema sumnje u to. A Ganeš se sada pokazao savršenim menadžerom – delegirao je zadaću na najdjelotvorniji mogući način... i prepustio meni da se bakćem s posljedicama.

Jedna stvar je savršeno jasna: sve te vizije, dolasci i odlasci, sjedenje u mojem automobilu ili na tepihu u mojoj sobi... sve su to ustupci meni, a možda i vama. Lakše nam je, jadnicima, kad svijet ne doživimo odjednom, već u nekom nizu.

Jutros mi je bio uskraćen taj niz. Umjesto toga u moju je svijest smještena cijela jedna drama sastavljena od mnogih epizoda. Ne znam i još uvijek nisam siguran kako bih gledao na to. Da li se radi o “kazni” za deset mjeseci čekanja? Ili bih na to trebao gledati kao na blagoslov, odnosno čak kao i na priznanje o sposobnosti drukčijeg poimanja toka vremena?

Kako god bilo, očigledno sam zaslužio taj udarac surlom u glavu, a vi ste, jednako tako očigledno, zaslužili da o njemu čitate. S obzirom da mi glava još uvijek bruji i zuji uslijed toga, ne mogu vam baš poželjeti takvo iskustvo. A opet, možda ćete morati proći kroz to – možda se radi o uobičajenom dijelu puta koji svaki čovjek mora proći prije nego... shvati.

Sve ovo sam vam ispričao da bih vam približio razne načine na koje se Ganeš i ja družimo. Nije nam loše, a zahvaljujući njemu, njegovoj otvorenosti, iskrenosti i čistoći, duboko u sebi nosim znanje o tome da smo ravnopravni. Usprkos svim razlikama u sposobnostima, podrijetlu, ulogama, znanju, dimenzijama, svjetovima... zapravo plešemo isti ples. Velika je to razlika nasuprot bilo kakvom drukčijem, a na žalost uobičajenom, poimanju duhovnog svijeta i njegovih stanovnika...

I budući da je on tako htio, a kao primjer jednog od tih načina “druženja” sljedeća priča govori o našem prvom susretu. U vrijeme kad se to događalo, nisam na to tako gledao. Tek sada, čuvši to iz njegovih usta, shvaćam da ima nešto u tome... Iako sam i dalje, naravno, zbunjen.